

Arrest

nr. 123 170 van 28 april 2014
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 december 2013 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent geboren in Bratskoye (Tsjetsjenië) en woonde in Grozny.

U bent de zoon van I.M. (O.V. 6.536.496) en A.K. (O.V. 6.536.496) en de broer van Y.M. (O.V. 6.721.750), L.M. (O.V. 6.536.496), K.M. (O.V. 6.536.496) en Y.M. (O.V. 6.536.496).

In Tsjetsjenië heeft uw vader problemen maar u weet niet met wie of waarom. U bent op dat moment nog heel klein (u bent immers pas geboren in 1995).

Zelf kende u in Tsjetsjenië geen problemen.

Uiteindelijk verlaat u Tsjetsjenië in 2005 – op dat moment bent u tien jaar oud. Samen met uw gezin gaat u eerst naar Litouwen waar jullie ongeveer vier jaar blijven.

In 2009 komen jullie in België aan waar uw ouders op 27 november 2009 een asielaanvraag indienen. Deze wordt op 29 juni 2010 echter onontvankelijk verklaard omdat Litouwen verantwoordelijk is voor de behandeling van hun aanvraag.

Op 16 november 2010 dienen uw ouders een tweede asielaanvraag in; uw ondertussen meerderjarig geworden broer Y.M. op dat moment zijn eerste.

In het kader van deze aanvragen gaat het Commissariaat-generaal op 2 september 2011 over tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissingen worden op 20 december 2011 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Het beroep dat ze hiertegen indienen bij de Raad van State (RvS) wordt op 1 februari 2012 verworpen.

Op 1 april 2013 wordt u meerderjarig.

Op 10 juli 2013 dient u uw eerste asielaanvraag in; uw ouders en uw broer respectievelijk een derde en een tweede (maar hun aanvragen worden door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet in overweging genomen).

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw originele geboorteakte voor aan de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag volledig beroept op de problemen van uw vader I.M. (O.V. 6.536.496).

U verklaart ook dat u zelf nooit problemen heeft meegemaakt in uw land (CGVS p. 4-5).

Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw vader door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend (wat werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen), kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw vader is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste (een ondertekend exemplaar van deze beslissing vindt u in uw administratief dossier):

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. U verklaart dat mensen van het Ministerie van Binnenlandse Zaken u zullen vermoorden omdat ze op zoek zijn naar uw broer die beschuldigd wordt van een aantal moorden in 2004-2005 (CGVS p. 7 & p. 21). Echter, op basis van een grondige analyse van de door u afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Ten eerste verklaart u dat uw vrouw uw internationaal paspoort heeft gekocht toen zij in 2007 terugging van Litouwen naar Tsjetsjenië. U verklaart dat ze dat deed via iemand die jullie kennen op de paspoortdienst in Nadterechniye en dat ze daarbij uw intern paspoort moest afgeven (CGVS p. 8-9). Uw vrouw verklaart dat ze ook haar internationaal paspoort kocht in Tsjetsjenië in 2007 (CGVS vrouw p. 3). Uw vrouw verklaart dat ze geld gaf aan een man die jullie paspoorten regelde. Ze blijkt niet te weten wie deze man was en verklaart dat ze via een vrouw bij hem was terechtgekomen. Uw vrouw slaagt er echter niet in op concrete wijze aan te geven hoe ze bij deze vrouw terecht was gekomen. Uw vrouw heeft bovendien geen enkel idee hoe die man jullie paspoorten heeft geregeld (CGVS vrouw p. 3-4). Als uw vrouw uw (en haar) internationaal paspoort – nochtans belangrijke reis- en

identiteitsdocumenten – daadwerkelijk gekocht zou hebben via een niet-officiële weg, is het weinig geloofwaardig dat ze niet weet wie de man in kwestie was die de paspoorten regelde, noch hoe hij dit deed. Het is evenmin geloofwaardig te noemen dat uw vrouw niet concreet kon beschrijven hoe ze bij de vrouw terecht kwam die haar naar deze man had doorverwezen. Bijgevolg rijst ernstig het vermoeden dat u uw internationaal paspoort op legale wijze bekomen hebt, wat tevens de geloofwaardigheid van uw verklaring als zou u door de autoriteiten van uw land van herkomst (naar eigen zeggen medewerkers van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, CGVS p. 7) vervolgd worden in het gedrang brengt. Indien dit werkelijk zo zou zijn, is het weinig geloofwaardig te noemen dat zij u, na het uitbreken van uw problemen in 2005, in oktober 2007 nog de toelating zouden verschaffen hun territorium te verlaten door de uitreiking van een internationaal paspoort, te meer daar u verklaart dat militairen niet lang daarvoor, op 5 of 6 mei 2007 nog bij u thuis binnengevallen waren op zoek naar u en uw broer en uw vader daarbij gefolterd hadden (CGVS p. 3-4).

Ten tweede wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd door een ernstige tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw vrouw. Zo verklaart u dat uw vrouw niet op de hoogte is van uw één week durende arrestatie door de militairen omdat u het haar niet vertelde. U vertelde haar in de plaats dat u aan het werk was in een oudijzerfabriek en dat u daar logeerde. U verklaart dat u, toen u na uw arrestatie terug thuiskwam (i.e. eind september 2005), niet meer thuis verbleef maar bij vrienden, dat uw vrouw weet dat u bij vrienden ging logeren en dat uw vrouw zelf en de kinderen ondertussen de hele tijd in jullie huis in het dorp Majakovski (Grozny) bleven tot jullie vertrek eind november 2005 (CGVS p. 19-20). Uw vrouw daarentegen verklaart dat jullie de laatste maanden voor uw vertrek in Grozny woonden en bij uw moeder in het dorp Gvaderdeskoye in district Nadterechniye omdat ze bang was om in Grozny te wonen, dat u weinig thuis was en dat ze niet weet waar u verbleef in die periode (CGVS vrouw p. 8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaart uw vrouw 'dat moet u hem vragen' (CGVS vrouw p. 8). Verder verklaart uw vrouw dat ze niet weet wat u in het dagelijks leven deed de laatste tijd voor jullie vertrek uit Tsjetsjenië (CGVS vrouw p. 9). Als haar gezegd wordt dat u nochtans zei dat u haar vertelde dat hij ging werken in een oudijzerfabriek, antwoordt ze 'nee' (CGVS p. 9). Deze antwoorden van uw vrouw bieden echter geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheden tussen uw en haar verklaringen. Deze tegenstrijdigheid raakt aan de kern van uw asielrelaas, met name jullie verblijfplaats(en) en uw activiteiten in de nasleep van uw arrestatie. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op ernstige wijze ondermijnd.

Ten derde zijn een aantal van uw verklaringen omtrent de kern van uw asielrelaas, namelijk de huiszoeking in 2005 en de daaropvolgende problemen voor u, uw broer en uw familie, bijzonder onaannemelijk. Zo verklaart u aanvankelijk dat u niet precies weet waarom men (bepaalde militaire diensten en de lokale politie, CGVS p. 15) een huiszoeking kwam doen bij uw ouders. Daarop verklaart u dat ze vermoedelijk informatie hadden dat uw broer Ruslan betrokken was bij een aantal moorden. Gevraagd of u deze moorden kan situeren in tijd en plaats, antwoordt u 'in de periode 2004-2005'. U kan zich daarnaast niet herinneren wie concreet wanneer is vermoord. Gevraagd naar de omstandigheden van de moorden, verklaart u dat het gaat om personen die met de Russische autoriteiten hebben meegewerkt. Nogmaals gevraagd wie precies vermoord werd, antwoordt u 'ik weet het niet' (CGVS p. 16). Dergelijke vage verklaringen aangaande een kernelement van uw asielrelaas zijn weinig geloofwaardig te noemen. Als uw broer daadwerkelijk beschuldigd werd van betrokkenheid bij de moorden, als er daarom daadwerkelijk een huiszoeking werd verricht bij uw ouders en als u als gevolg van uw klacht daadwerkelijk problemen ondervond met de autoriteiten, dan kan van u redelijkerwijs verwacht dat u beter op hoogte van de concrete moorden waarvan uw broer beschuldigd werd. Het feit dat u hier niet in slaagt, brengt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Gelet op bovenstaande elementen is het Commissariaat-generaal van mening dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering als zou u in uw land van herkomst vervolgd worden door de autoriteiten als gevolg van de beschuldigingen wegens moord aan het adres van uw broer. op basis van uw verklaringen kan dan ook niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense

strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uw intern paspoort, uw huwelijksakte, uw rijbewijs en de geboorteaktes van uw kinderen bevatten louter persoonsgegevens en de bustickets enkel informatie over uw reisweg van Litouwen naar België, maar hebben geen betrekking op de door u aangehaalde problemen. Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan deze beslissing.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw zoon Y.M. (O.V. 6.721.750) door het Commissariaat-generaal eveneens overgegaan werd tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw geboorteakte bevat enkel informatie over uw identiteit, die hier niet betwist wordt. Dit document is bijgevolg niet van die aard dat het deze beslissing of die van uw vader zou kunnen beïnvloeden."

Uw geboorteakte bevat enkel informatie over uw identiteit, die hier niet betwist wordt. Dit document is bijgevolg niet van die aard dat het deze beslissing of die van uw vader zou kunnen beïnvloeden.

Wat de nota betreft die uw advocaat op het einde van uw gehoor op het CGVS voorlegde met de titel "NOTA VERHOOR DD 21 OKTOBER 2013" moet worden opgemerkt dat deze geen betrekking heeft op uw gehoor. In deze nota beperkt uw advocaat zich tot het aanvechten van een aantal motieven uit de beslissing die ik ten aanzien van uw vader nam op 2 september 2011 en die door de RvV werd bevestigd in zijn arrest van 20 december 2011.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 9 december 2013 (zie p. 3) een schending aan van artikel 4 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Hij benadrukt dat er rekening moet worden gehouden met de individuele omstandigheden én met de contextuele en algemene omstandigheden; hij verwijst dienaangaande naar verslagen van UNHCR, naar rechtspraak van het Hof van Justitie, naar een rapport van ECRE van maart 2011, naar een brief van UNHCR van november 2009 en naar rechtspraak van het EHRM van 28 maart 2013.

Verzoeker herneemt tevens de nota die hij tijdens zijn verhoor op 21 oktober 2013 heeft neergelegd op het Commissariaat-generaal, waarin wordt ingegaan op de motivering van de beslissing aangaande zijn vader.

Verzoeker voert in een tweede middel (zie p. 6) een schending aan de artikelen 8, § 2, a), 9, § 2, eerste alinea, 12 en 13, § 3 Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn), van "het algemeen beginsel van eerbiediging van de rechten van verdediging, meer bepaald het recht in elke procedure gehoord te worden" (sic) en van "het recht op behoorlijk bestuur".

Verzoeker voert in een derde middel (zie p. 7) de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet "eventueel in samenhang gelezen met artikel 6.1 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en met het algemene rechtsbeginsel betreffende de onafhankelijkheid en de onpartijdigheid van de rechter".

Hij vraagt aan de Raad om aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag te stellen: "De vraag is of Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een rechterlijke bevoegdheid heeft gezien hij met een appreciatiemarge beslist over de dossiers die bij hem zijn aanhangig gemaakt en of Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die hier in huidig geschil optreedt als een tegenpartij de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie verankerd in de artikelen 10 en 11 van de op 17 februari 1994 gecoördineerde Grondwet, eventueel in samenhang gelezen met artikel 6.1 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden en met

het algemene rechtsbeginsel betreffende de onafhankelijkheid en de onpartijdigheid van de rechter schendt" (sic).

Verzoeker hekelt enerzijds dat *"aan de asielzoeker een rechter wordt toegewezen die, in de persoon van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in werkelijkheid een lid van een administratie en bijgevolg een orgaan van de openbare macht is, die partij is in het geding"*, terwijl aan de rechtszoekende een rechter wordt toegewezen die *"toch geen orgaan is van één van de partijen in het geding"*, en anderzijds dat *"men niet in de mogelijkheid tot wraking noch een wrakingsprocedure kan organiseren, terwijl tegen ieder andere rechter van de rechterlijke of administratieve orde die optreedt in het contentieux een dergelijke procedure wel kan worden ingesteld"* (sic). Volgens verzoeker wordt het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie geschonden.

Verzoeker voert in een vierde middel (zie p. 8) een schending aan van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 15, sub c en artikel 2, sub e van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Hij roept ook een manifeste beoordelingsfout in.

Verzoeker laat gelden dat hij niet enkel vanuit zijn *"uitgebreide persoonlijke ervaring"* spreekt, maar dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt dat er in zijn land van herkomst nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

Hij voert aan dat, zo de inhoud van het CEDOCA-document correct is, deze evenwel totaal verkeerd geïnterpreteerd werd. Hij haalt in dit verband het standpunt aan van de commissaris-generaal, dat stelt dat de situatie in Tsjetsjenië complex blijft en er zich nog steeds verscheidene problemen voordoen op het vlak van mensenrechten, en dat van het UNHCR van 7 april 2009, *"Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schuts von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien"*, waaruit zou blijken dat er geen binnenlands vluchtalternatief voorhanden is. Ook verwijst verzoeker naar de woorden van *"de Voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève: Het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005"*.

Verzoeker herneemt voornoemde nota, aangaande de motivering van de weigeringsbeslissing van zijn vader.

Voorts verwijst verzoeker naar een rapport van de Franse asielinstantie (OPHRA) dat cijfers bevat omtrent de erkenningspercentages van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van asielzoekers afkomstig uit de Russische Federatie en houdt voor dat de motivering van de beslissing van de commissaris-generaal louter een standaardmotivatie betreft.

Aangaande de "Subject Related Briefing" van Cedoca, laat hij gelden dat de bronnen wel relevant zijn maar dat het document op zich veel ruimte laat voor interpretatie van hen die de asielaanvragen moeten beoordelen. Hij haalt de eerste zin van het document aan *"Sinds begin 2007 is de situatie in Tsjetsjenië drastisch veranderd"*- en voegt hieraan toe dat deze zin gevolgd zou moeten worden door een *"maar niet ten goede van de burgerbevolking"*, dit om volgens hem *"duidelijk te maken wat de essentie is van de veiligheidsanalyse"*.

Enige regels verder stelt verzoeker dat de commissaris-generaal zich enkel op *"achterhaalde rapporten"* baseert en *"vergeet te kijken naar het journaal"*, maar citeert toch uit het Cedoca-rapport om te kunnen zeggen dat er nog altijd sprake is van gefabriceerde beschuldigingen.

Verder stelt hij dat er een angstige sfeer heerst in Tsjetsjenië waardoor er geen of zeer moeilijk informatie te verkrijgen is over de situatie aldaar en verwijst naar een rapport van Gannushkina van 2008 en naar een artikel van 31 maart 2009 van T. Lokshina, gepubliceerd door Prague Watchdog.

Verzoeker houdt voor dat de commissaris-generaal indertijd gecorrigeerd werd door de toenmalige Vaste Beroepscommissie dat de situatie in Tsjetsjenië ernstig te noemen is. Hij beweert dat *"daarom hoort het aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te controleren of de verwerende partij geen fout begaat door mensen geen tijdelijke vorm van bescherming te geven volgens de nieuwe mogelijkheden die de vreemdelingenwet biedt"*. Hij vervolgt dat *"de Europese richtlijn is ook daarom ingevoerd in het*

Belgisch recht” en beweert dat deze richtlijn niet wordt toegepast voor etnisch Tsjetsjenen “*in tegenstelling tot Frankrijk en tal van andere Europese landen*”.

Hij voert aan dat mevrouw Gannuskina van “*Memorial Rusland*” bij een zitting van het Europese Parlement, onlangs nog opriep om geen etnische Tsjetsjenen terug te sturen, gelet op het risico op een schending van artikel 3 EVRM. Verzoeker verwijst dienaangaande tevens naar “*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*”.

Volgens verzoeker wordt in de beslissing niet afdoende gemotiveerd waarom de subsidiaire beschermingsstatus niet kan verleend worden, volgens hem wordt “*enkel een algemene stijlformule opgenomen in de beslissing*”. Hij vraagt de Raad “*in volheid van rechtsmacht*” te oordelen en aldus de artikelen 2 en 3 EVRM te onderzoeken.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Onderzoek prejudiciële vraag

In zijn verzoekschrift vraagt verzoeker aan de Raad om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof: “*De vraag is of Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een rechterlijke bevoegdheid heeft gezien hij met een appreciatiemarge beslist over de dossiers die bij hem zijn aanhangig gemaakt en of Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die hier in huidig geschil optreedt als een tegenpartij de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie verankerd in de artikelen 10 en 11 van de op 17 februari 1994 gecoördineerde Grondwet, eventueel in samenhang gelezen met artikel 6.1 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden en met het algemene rechtsbeginsel betreffende de onafhankelijkheid en de onpartijdigheid van de rechter schendt*” (sic).

Verzoeker hekelt enerzijds dat “*aan de asielzoeker een rechter wordt toegewezen die, in de persoon van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in werkelijkheid een lid van een administratie en bijgevolg een orgaan van de openbare macht is, die partij is in het geding*”, terwijl aan de rechtszoekende een rechter wordt toegewezen die “*toch geen orgaan is van één van de partijen in het geding*”, en anderzijds dat “*men niet in de mogelijkheid tot wraking noch een wrakingsprocedure kan organiseren, terwijl tegen ieder andere rechter van de rechterlijke of administratieve orde die optreedt in het contentieux een dergelijke procedure wel kan worden ingesteld*” (sic).

De Raad wijst dienaangaande op artikel 26 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof (hierna: de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof), dat luidt als volgt:

“ § 1. Het Grondwettelijk Hof doet, bij wijze van prejudiciële beslissing, uitspraak bij wege van arrest op vragen omtrent:

1° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten;

2° onverminderd 1°, elk conflict tussen decreten of tussen regels bedoeld in artikel 134 van de Grondwet, die uitgaan van verschillende wetgevers en voor zover het conflict ontstaan is uit hun onderscheiden werkingssfeer;

3° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de artikelen van titel II « De Belgen en hun rechten », en de artikelen 170, 172 en 191 van de Grondwet.

(...)

§ 2. Indien een vraag te dien aanzien wordt opgeworpen voor een rechtscollege, dan moet dit college het Grondwettelijk Hof verzoeken op deze vraag uitspraak te doen.

Het rechtscollege is daartoe echter niet gehouden:

1° wanneer de zaak niet door het betrokken rechtscollege kan worden behandeld om redenen van onbevoegdheid of niet-ontvankelijkheid, tenzij wanneer die redenen ontleend zijn aan normen die zelf het onderwerp uitmaken van het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag;

2° wanneer het Grondwettelijk Hof reeds uitspraak heeft gedaan op een vraag of een beroep met een identiek onderwerp.

Het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in Cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, is daartoe evenmin gehouden wanneer de wet, het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een

artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen.”

De Raad wijst voorts op artikel 57/2 van de vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt:

“Bij de Minister wordt een “commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen” opgericht. Dit omvat een Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en diens twee adjuncten. De Commissaris-generaal en zijn adjuncten zijn geheel onafhankelijk bij het nemen van hun beslissingen en het uitbrengen van hun adviezen”.

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal geen belang heeft bij het nemen van positieve of negatieve beslissingen en dat aldus de nodige objectiviteit wordt gegarandeerd bij het nemen van de beslissingen in verband met het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Verder benadrukt de Raad dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve behelst. Verzoeker stelt dan ook verkeerdelijk dat de commissaris-generaal een rechtsprekende functie uitoefent en vertrekt dan ook in zijn verzoek tot het stellen van voormelde prejudiciële vraag vanuit de foutieve premisse dat de commissaris-generaal een rechter betreft.

Zodoende dient te worden vastgesteld dat verzoeker verwijst naar een onbestaande categorie van rechtzoekenden, wanneer hij spreekt over de asielzoeker die *“een rechter wordt toegewezen die, in de persoon van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in werkelijkheid een lid van een administratie en bijgevolg een orgaan van de openbare macht is, die partij is in het geding”*, en over de asielzoeker die bij de commissaris-generaal *“niet in de mogelijkheid tot wraking noch een wrakingsprocedure kan organiseren, terwijl tegen ieder andere rechter van de rechterlijke of administratieve orde die optreedt in het contentieux een dergelijke procedure wel kan worden ingesteld”* (sic).

Gezien een doorvoeren van een vergelijking met een ongelijke behandeling van een onbestaande categorie van rechtzoekenden hoe dan ook onmogelijk is, stelt de Raad vast dat klaarblijkelijk geen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet voorligt.

Gelet op het voorgaande en op het feit dat de beslissing van de Raad nog vatbaar is voor cassatie bij de Raad van State, is de Raad overeenkomstig artikel 26, § 2, derde lid van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof, dan ook niet verplicht de opgeworpen prejudiciële vraag te stellen.

2.2.2. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.3. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vast dat uit verzoekers verklaringen, afgelegd bij zijn verhoor op 21 oktober 2013 (zie p. 4, 5) blijkt dat hij zich voor zijn asielaanvraag volledig beroept op de problemen van zijn vader I.M.; verzoeker verklaarde ook dat hij zelf nooit eigen problemen heeft meegemaakt in zijn land van herkomst.

Het blijkt dat in het kader van de (tweede) asielaanvraag van verzoekers vader I.M., de commissaris-generaal op 2 september 2011 een beslissing houdende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen; deze beslissing werd op 20 december 2011 bevestigd door de Raad (RvV 20 december 2011, nr. 72 160). Het beroep bij de Raad van State werd op 1 februari 2012 verworpen.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

De Raad mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

De bevoegdheid van de Raad is derhalve beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook deze die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van de identieke asielaanvraag zijn afgelegd door familieleden. Immers dienen de asielinstanties, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens na te gaan die ze nodig hebben om een beslissing te kunnen nemen.

Gelet op het gezag van gewijsde van voornoemd arrest van 20 december 2011 van de Raad, staat de ongeloofwaardigheid van de problemen van verzoekers vader I.M. vast, en is de bevoegdheid van de Raad in het kader van dit beroep, beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen die door verzoeker worden aangevoerd.

De Raad stelt echter vast dat verzoeker tijdens zijn verhoor geen nieuwe elementen aanbracht (zie het verhoorverslag, p. 4, 5), en in zijn verzoekschrift slechts aanhaalt uit een nota die betrekking heeft op de beslissing genomen ten aanzien van verzoekers vader I.M..

Gelet op de ongeloofwaardigheid van de problemen van verzoeker vader I.M., waarop verzoeker zich beroept, kan in hoofde van verzoeker evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in het Vluchtelingenverdrag.

Waar verzoeker het in zijn verzoekschrift heeft over willekeur, onmenselijke behandelingen in geval van terugkeer, gefabriceerde beschuldigingen, het afdwingen van bekentenissen en de heersende straffeloosheid in zijn land van herkomst en stelt dat hij niet enkel vanuit zijn *“uitgebreide persoonlijke ervaring”* spreekt, maar dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt dat er in zijn land van herkomst nog steeds ernstige misbruiken bestaan, en verwijst naar verslagen van UNHCR, rechtspraak van het Hof van Justitie, een rapport van ECRE van maart 2011, een brief van UNHCR van november 2009, rechtspraak van het EHRM dd. 28 maart 2013, *“Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schuts von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien”* van 7 april 2009 van UNHCR, de woorden van *“de Voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève: Het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005”*, een rapport van OPHRA, een rapport van Gannushkina van 2008 en een artikel van 31 maart 2009 van T. Lokshina, benadrukt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier -gelet op de ongeloofwaardigheid van de problemen waarop hij zich baseert- in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.5. Subsidiaire beschermingsstatus

De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van "*COI Focus Tsjetsjenië. Veiligheidssituatie*" van 24 juni 2013 stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen.

De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift spreekt van willekeur, onmenselijke behandelingen in geval van terugkeer, gefabriceerde beschuldigingen, het afdwingen van bekentenissen en de heersende straffeloosheid in zijn land van herkomst, stelt dat hij niet enkel vanuit zijn "*uitgebreide persoonlijke ervaring*" spreekt, maar dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt dat er in zijn land van herkomst nog steeds ernstige misbruiken bestaan, en hij verwijst naar verslagen van UNHCR, rechtspraak van het Hof van Justitie, een rapport van ECRE van maart 2011, een brief van UNHCR van november 2009, rechtspraak van het EHRM van 28 maart 2013, "*Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schuts von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien*" van 7 april 2009 van UNHCR, de woorden van "*de Voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève: Het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005*", een rapport van OPHRA, een rapport van Gannushkina van 2008 en een artikel van 31 maart 2009 van T. Lokshina, toont hij niet aan dat voornoemde informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien hij nalaat zijn informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om met actuele, concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is.

Verzoeker laat na aan te tonen dat er op heden in Tsjetsjenië een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.6. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE